Resplendor al Sunset

Pat Martino, en un moment del recital que va oferir diumenge al Sunset Jazz Club Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

Hi havia una gran expectació, diumenge, per veure al Sunset Jazz Club de Girona el que és, amb tota probabilitat, el músic de jazz amb més prestigi i repercussió musical dels que han passat pel local. D'entrada, cal dir que les expectatives van trobar resposta molt positiva en una actuació reialment llampegant. Pat Martino va donar el que esperaven els que el coneixíem a través dels nombrosos discs editats al seu nom. Jo diria que encara més que això, ja que la proximitat que dóna un local de les característiques del Sunset és incomparable. La interacció que es crea entre el músic amb els oients i aquests cap al músic només és possible en viu, i aquest diumenge al vespre va ser màgica. L'actuació, dividida en dues parts, va ser de gairebé dues hores de música. El bis que ens van regalar, monumental, més de vint minuts. Al començament, tres temes portats a un tempo ultraràpid, van ser un preludi del que seria el conjunt de l'actuació. La força i intensitat de la música van ser molt altes i es van encomanar amb celeritat als assistents. Martino es va presentar acompanyat d'un organista, amb un Hammond B-3, que no és qualsevol cosa, i d'un bateria. Tots dos van acomplir amb un nivell excel·lent, necessari per no desmerèixer al costat d'un guitarrista que construïa els seus solos amb unes escales portades al límit. Veure la mà esquerra de Martino córrer sobre el trast de la seva guitarra fou un espectacle. Però això no deixa de ser una qüestió de tècnica, mecànica. Aquestes fulgurants escales, rapidíssima successió de notes, o els acords per expressar la melodia, duien una càrrega musical, un missatge ple de contingut. Martino pot enlluernar per la seva tècnica, però això no deu amagar un músic de gran categoria.

La temàtica va anar des dels temés propis fins a d'altres d'estàndards, com araOleo, de Rollins; In Your Sweet Way, de Brubeck; Question and Answer,d'un altre guitarrista; Metheny; o Impressions, de Coltrane. Tots van ser tractats de manera molt personal. La cirereta fou el llarg bis en què interpretaren Sunny, un tema que gairebé sempre utilitza en els seus concerts, i que va acabant lligant de manera inversemblant amb el clàssic de Monk Round Midnight, cloent d'aquesta manera una molt brillant actuació.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-11-2013 Pàgina 17

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/692796-resplendor-al-sunset.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss